

Universitätsbibliothek Wuppertal

L. Annaei Senecae Tragoediae

Seneca, Lucius Annaeus <Philosophus>

Amstelodami, 1662

Argumentum

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-770](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-770)

L. ANNÆI SENECAE

* OE D I P U S.

DRAMATIS PERSONÆ.

OEDIPUS. JOCASTA. CREON. CHORUS THE-
BANORUM. TIRESIAS. MANTO. SENEX.
PHORBAS. NUNCIUS.

A R G U M E N T U M.

Grassante Thebis dira pestilente mittitur Delphos Creon consulturus Apollinem. refert expiandam Laii necem interfectoris exilio. qui cum ignoraretur, Tiresias frustra extispicia aggressus, per Necromantiam Laii umbra evocata intelligit ipsum esse regem Oedipum. Negat primum ille, sed postea disquirens, invenit se filium

* *Oedipus.*] Invenio Oedipum tragediam composuisse apud Græcos Æschylum, Sophoclem, Euripidem, Lycophronem, Philoclem Atheniensem, Xenoclem (qui ea fabula, teste Aliano, vicit Euripidem) & Diogenem Cynicum: Suidas verò illum Diogeni Oenomaos ascribit. Asconius tradit Iulium Cæsarem Latinam quandam tragediam Oedipi nomine inscripisse. Athenæus lib. 6. Eubulum *εὐ οἰδίποδι* citat, quæ comœdia fuit. Porro hac fabula multa noster ex Sophoclis Oedipo tyranno accepit, nonnulla etiam fortassis ex Silanionis Iocasta, etenim in ea tragedia Iocastæ mors, quemadmodum & in hac, representabatur, teste Plutarcho. *Delr.* Tragedia præclara. minor quam inventoris tamen. Notent studiosi, solam hanc inter Romanas *οὐδὴ οὐδὴ* extare. Qualem constitutionem absolutam Aristoteles censet. Quippe & subitam in contrarium mutationem, quam *peripetiam* vocant, & agnitionem habet. Manifesta peripetia est, ubi senex Polybum decessisse nunciat, & Oedipodem ad Corinthio-

rum regnum invitat. Isto enim fine cum venisset, & jam in tranquillo constitutus videretur Oedipus, præter expectationem, contrarium efficitur. Quippe parentem suum non fuisse Polybum, docetur. Vnde totius rei sequitur mutatio, & tota fit palam. Hinc agnitio, pars altera, dependet. Ita Iocastam agnoscit. Noster Epifodia quæ addidit, cum tam accurate ignem & viscera describit, ut è sacris hausisset ea libris videatur, tum proluxa illa *vesygus* ex Homero delineatio, ita pulchra sunt, ut quamvis habeant vernile & ambitiosum aliquid, potius in hoc laudanda tamen, quam in isto requirenda videantur. Iocasta apud Græcum simul factum suum agnoscit, & conspectum hominum nunquam reditura fugit. Nam quis matrem introducere post ista audeat? Hic & postea occurrit filio, & solari eum audeat. Tantum ut acumina aliquot faciat compendii. Chorus primus qui de peste est, idem fere est utrobique. Etiam pulcherimus noster. In isto tamen multa, ad quæ sanus ne aspiret quidem. *Heisius.*

Verf. l.

filii
si it
fodit

Prof

Verf.
Quidni
noite T
sic quo
inquit
dici du
deur.
dubium
certam
speciem
moner
Lucano
re mont
litta lu
vius sol
lux, ali
ptera
omne
nubibus
ut dubi
hic sol
eaca cal
ut glaci
Sat. 5.
re, quo
raca Bo
ginam
caligine
fit nubis
non pa
dies;
nox, qu
sa ratio

filium esse Laii, quem interfecerat, & Iocasta, quam uxorem duxerat. Effusus itaque præ pudore atque ira oculis in exilium abit. & Iocasta se gladio confodit.

ACTUS PRIMUS.

OEDIPUS. JOCASTA.

Oedipus de pestilentia sævitia conqueritur.

Nam nocte Titan dubius expulsa redit,
Et nube mœstum squalida exoritur jubar,
Lumenque flamma triste luctifica gerens
Prospiciet avida peste solatas domos,

Stra-

Vers. 1. *Pulsa dubius effulsit dies,*

Quidni purius sit germaniusque: *Iam nocte Titan dubius expulsa redit?* quum sic quoque ἀμύχαν ille Etruscus. Sed, inquit vit egregius, ambigo, an possit dici *dubius Titan*, pro eo, qui non videtur. Faciat: at non ambigimus nos *dubium* hac mente dici omne, quod incertam, dubiam & vix noscendam sui speciem faciemque præbet. Sic *dubii montes*, qui jam vix oculis apparent, Lucano lib. 3. & *dubios cernit vane scerre montes*. Hercule Furente: *Tenuis relicta lucis à tergo nitior, Fulgorque dubius solis afflicti cadit*. Sed, ait, aliud *lux*, aliud *Titan*. Scimus: sed non propterea si quid potest dici de luce, id omne disconvenit sibi. *Sol dubius est nubibus prætentus itaque interpolatus*, ut *dubium* relinquat intuentibus, an hic sol sit. Virgilius 3. *Aeneid. incertos cæca caligine soles*. Ovidius 2. *metam. ut glacies incerto saucia sole*. Juvenalis Sat. 5. *Sideribus dubiis, aut illo tempore, quo se Frigida circumagunt pigri sarraca Bootæ*. Ovidius de pestilentia *Æginam vastante: Principio cælum spissa caligine terras Texit, & ignavos inclusit nubibus æstus*. Pergit: *Mox, fateor, non parum inamæne repetitur vox dies; verum eodem sensu repetitur nox, quæ & hic una comparat*. Diversa ratio est: nam utrum bella sit vocis

repetitio, an insuavis, ex sensu est judicandum. Si verum patimur, scribendum & secundo versu, *mœstus*: ut æque Titan dicatur *mœstus jubar*, quam *dubius*, quam *triste lumen gerens*. Sic in Hippolyto: *turbidam frontem gerens Et mœsta vultus*. Ille Titan, inquit, peracta nocte sic effulgens, ita exortus & comparatus, jam prospiciet (nam ita quoque Flor. & Voss.) orbatas lue pestifera domos: & dies palam faciet stragem, quam proxima nocte passi sumus. Frustra quoque tendunt novem isti pro suo jam cernent. Gronovius.

3. *Triste luctifera gerens*] Non tantum Delcians N. (hoc est, si licet dicere, meritis, ut nomen ejus vivat, G. Fabricius) edidit, *luctifica*: sed & sic optimi codicum, sic agnoscit scriptum Bernardinus Marmites in Notis. Hercule Furente Megæra dicitur *luctifica manu*, Hippolyto *vox luctifica*. Et amant sic terminata hæ tragediæ. Sic rursus in Hercule Furente: *superbifica manu, & monstri colla terrifici*. In Phœnissis Oedipus *incestificus, execrabilis*. In Hippolyto Phædræ mentem jubet esse *castificam*. In Medea *sacrifica precos & nidificum ver*. Infrâ hac fabula, *tabifica cæli vitia & luctificus aufer*. Id.

4. *Solatas*] Viduatæ, destituta incolis. Farn. Vide Gronovii 4. Obs. 21.